

καὶ ὅτι διαμένει ἐν Τριπόλει—ἡ Τσουκιδὴ τῆς Τερψιθέας πληροφοροῦν τὴν Ζαπφίδαν ὅτι τὰρξὶ καὶ τῆς εἶνε Ε. Γ. καὶ ὅτι μένει ἐν Ἀθήναις· ζητεῖ δὲ τὰρξὶ καὶ τὴν διεύθυνσίν της.— τὸ Διαβόλακι ζητεῖ τὰρξὶ καὶ τὸ Πιστὸν Συμάχου

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάζουσι : ὁ Ἀγρυπνὸς Δράκων μὲ τὸν Κροκιδεῖλον τοῦ Νείλου. Ποιήτριαι Σαπφὸ, Πλοίαρχοι Δὰν Γκὺ καὶ Γ. Παπαγιάννη· — ὁ Δ. Ε. Δίπλα μὲ τὸν Φέλιωνα καὶ τὸν Ρὸς Ἀλοῦλα· — τὸ Τί με Μέλει μὲ τὸν Ἀφρόδιο Γουρονόπουλο· — ὁ Ναυτοπλοῖος μὲ τὴν Ἰλὴν τοῦ Κρητισσοῦ. Γαλιανὴ Χαλιδοπούλα, Ἀστρακὴν, Κόρο, καὶ Ζηλεμένη Βασκοπούλα· — ἡ Ἑλληνοπούλα μὲ τὸν Ἀρίωνα τὸν Μηθυναῖον, Μουσικὴν Καρδίαν, Φροῦρον τῆς Κερκύρας, Νύμφην Καλυφὴ καὶ Εὐφορίαν· — ὁ Π. Α. Κουλούρης μὲ τὸ Ἀργίον Μασιέλο, Μπάμ Μπούμ, Γ. Μαύταρ, Μ. Χαρχαλάκη καὶ Α. Παπαγεωργίου· — ἡ Σαμακὴ Σημαία μὲ τὴν Κροκόπεπλον Ἡὸ, Ναυτοπούλα καὶ Ρωμιοπούλα· — τὸ Μεσολογιτζάκι μὲ τὸν Καραβόγατον· — τὸ Σκαριδάκι μὲ τὸν Μέγαρον Στρατηλάτην, Στήριγμα τῆς Μητρὸς, Ναύαρχον Σάμψωνα, Ζηλεμένη Βασκοπούλα καὶ Ἑλληνοκὴ Θάλασσα· — ὁ Μακρολέλεας μὲ τὴν Ἀστρακὴν, Μικρὸν Κατεργάρον, Μεταγωγίτην Ἑλληνοίδα, Ποταμὸν Εὐρώταν καὶ Ναυτοπούλα· — ἡ Ἑλληνοκὴ Ναυαρχὴ μὲ τὸ Ἀρχιζιτάνιον, Δαιμονάκι, Ἰωάννην Μαρκέτιον καὶ Πηγελοπὴν Σακελλάριον· — ἡ Νεαρὰ Καλλιζήτις μὲ τὴν Μαρίαν Χαριτάτον, Ἀρχιζιτάνιον, Ἰωάννην Μαρκέτιον, Ἀντιγόνην Ἰατροῦ, Ναϊάδα καὶ Ἑλληνοπούλα· — τὸ Παιδὶ τοῦ Λαοῦ μὲ τὴν Ἰλὴν τοῦ Πηλίου, Γιῶν τοῦ Πηλίου, Δημόσιον Ρώλου καὶ Ἀρδεῖον Σουλῶτην· — ὁ Κόρο [Ε] μὲ Ναυτοπούλα, Δουκισσάν, Ἦσυχον Ἀεράκι, Δὸν Κολοκύνθαν Πάτεραι καὶ Ἦσυχον Ραζανάκη· — ὁ Μυλόροδος μὲ τὸν Ἀρλεξίνον, Ναυτοπούλα, Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας, Ἰωάννην Γρεῦ καὶ ἄλλον Κολοκύνθαν Πάτεραι· — τὸ Παρατσόκλι μὲ τὸν Πλοίαρχον Δὰν Γκὺ, Περέσα, Παλιχόρι τῆς Λατίας, Δαιμονάκι καὶ Ἀρχιζιτάνιον· — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μὲ τὴν Ἀνακατοουραν, Κῆμα τῆς Πριγκίπου, Δοσιποῖδα Ἀἷ Λούρη Τόαγκ, Χιονοσιπέτῃ Ὀρος καὶ Κατασαρῖαν· — ἡ Γαλιτικὴ Σημαία μὲ τὴν Ἰλὴν, Σαμακὴν Σημαίαν, Βίγλαρ, Μιρίκταν καὶ Ἀνεμοστρόβιλον· — ὁ Χειμωνιάτικος Διακάδα μὲ τὸν Μικρὸν Πηγελοπὴν· — ἡ Ἐσμεράλδα μὲ τὴν Εὐαθὴν Νησιωτοπούλαν, Κατραπακιάδην καὶ Γλυκεῖαν Ἑλπίδα· — ἡ Κρατησιακὴ ἀμὲ τὸν Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην, Νύμφην τοῦ Βορέα καὶ Ἑλληνοπούλαρ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου

41. Δοσολογία.
Οὐ γάρ τινος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πάλαιτις ἐν τῷ Γραμματικῷ μὲ ἐξ ἐξουσίας, ὡς ἐκαστος περιεῖχε 20 φύλλα καὶ τιμὰς 20 λ.

42. Λεξιγιῶδες.
Δύο γράμματα τὰ ποδ' α, τ' ἄλλο μ' ἀνεπινοῦμαι. Καὶ ἀστερισμοί: τὸ δὴλον, ἀπὸ τῆς μυθολογίας.

43. Στοιχειογράφος.
Ἐὰν καὶ δὲν ἔχω κεφαλήν, ἀκεφάλων ἂν μείνω, ὅθυμα ἢ εὐθύς μὲ κεφαλήν καὶ μὲ οὐρανὸν θὰ γίνω!

44. Μεταφραστικὸς μετὰ Δογματικῆς.
Βγάλε ἄλλα, βγάλε ἴδια. Καὶ χωρὶς νὰ σε γελᾷς, μὲ τὸ μὰρξιν ἐνός προβάτου Ἐναν οἶκον θὰ σοῦ φτιάξω.

45. Αἶνιγμα.
Ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ θηρίον Ποῦ πίνει ἀλυμρὸν νερὸ Μόν' ὅσον εἶνε ζωντανὸν Καὶ δεσμευμένο; Κ' ὄστερ' πεθαμένο, Μὴ ἐλευθέρου θὲ νὰ το βρῶ, Νὰ εἶνε μὲ γλυκὸ νερὸ Λιῶνία ποτισμένο;

46. Κεκομμένον καὶ ἀντεδοταμένον Κυβόλεξον.
1.—Ἡ δικαιοσύνη ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν χαρίζει
2.—Ἄδικον εἶνε τὸ λυπεῖν ἐκουσίως τοὺς φίλους
3.—Τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μάταια.

47. Τετράγωνον μὲ Σταυρόν.
Τὸ τετράγωνον ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέλη τοῦ σώματος καὶ ἀπὸ δύο πόλεις. Ὁ δὲ σταυρὸς ἀπὸ πλοῦτος καὶ ἀπὸ τῦραννον.

τὰ μόνον ψεύδη, τὰ ὅποια ἐπιτρέπονται, δηλαδὴ ὅσα λέγει καὶ εἰς πρὸς ἀπόκρισιν τοῦ ψευδοῦ μου τοῦ καὶ τῆς Πρωτοαπριλίου. Ἱ. Α. Καβαδιάρ (χαῖρου πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) Ροδὸν τοῦ Ἀπριλίου, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικής, Καθημέρα, Λοίλια [Ε] διὰ τοὺς στίχους σου.) Διαβόλακι (δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Ἠρωϊκὸν Σίγος, Πενυρμένον Ἄλικον ([Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν σου· ἀλλὰ διατὶ δὲν ἐκλέγεις ἑλληνικὰ θέματα διὰ τὰ διηγήματά σου; κἄνε συγγραφεὺς περιγράφει τὰ πράγματα τῆς πατρίδος του, ὁ ἄγγλος τὰ ἄγγλικά, ὁ Γάλλος τὰ Γαλλικά καὶ ὁ Ἕλληνας τὰ ἑλληνικά.) Μολυβίδην (ἔχων ἐντολήν νὰ σε μαλώσω ὅλιγον, δέξει εἶσαι... νὰ τὸ πῶ; λιγάκι ἀτεμπέλας τοῦλάχιστον μὲ αὐτὸ θὰ σε υποχρεώσω νὰ μου γράψης;) Κῆμα τῆς Σαλαμίνος (τί φάρα ἐπιστολή! θὰ σου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.) Φοῖβη (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ εἶπαν διὰ νὰ ἠξυῦρον ποῖα εἶνε ἡλῶν ἡλῶν, τὸσον πολλὰ!) Διωνοθάλασσα τὸν Μεσολογίου (σε συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου σου· δια τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνει ἡ ἀντιλή σου εἶνε ἐλευθέρη· ὡς ἄξ μου γράψῃ μὲ ὅποιον θέλη.) Σοφοκλῆν Κόλλιαρ κτλ. κτλ. Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου δὲκνητῶσ εἰς τὸ προσεχές.

48-49. Δεξιθηγία.

1.—Τίνος Ἐρχοῦ τὸνομα ἀναγνωσκόμενον καὶ ἀντιστρώφως μένει τὸ αὐτό;
2.—Ποῖον ρῆμα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μόνων φωνήεντων;
3.—Ποῖος θὰ ἐπιθῆται νὰ εἶνε μόνος;

50-52. Ἀπροσδόκητα.
1.—Τί εἶδος αὐθιγνὸν θὲ ἐλάμβανεν ἡ Δ'ἀπλασις, ἂν ἐπετύγχανεν ἡ ψηφοροῖα;
2.—Ἄν ἡ Δ'ἀπλασις δὲν ἦτο γυνή, τί θὰ ἔκαμνε τοῦτο τὸ ἔτος;

53-57. Μαγικὴ Νῆδος.
Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γράμμάτων ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς νήτου, πάντοτε τῆς αὐτῆς σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις:
Μίτρα, μερῖα, πάνυ, λυξέω, θησαῖον.

58. Ἑλληνοδύμῳφονον.
ἡνω-αεἰ ἰσοεο.
Ἐπιθετὸν τοῦ ἀρμενοαργίου ἑμιστοκίου ἴσοις.

59. Φωνεντόλιπον.
κλλ-πντ-κ-σσ-χρ-πρ-δκ-κ-χρ-ρ.
Ἐπιθετὸν τοῦ Ναυτοπλοῖου.

60. Αἶμου.
Στ' Λρ
Ἐπιθετὸν τοῦ Ἀδελφοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

πνευματικὰ ἀσκήσεις τῆς 21 Νοεμβρίου 1898
730. Σαχόρη (σά, χαρά) **731.** Νύξ, θνύξ.—
732. Φαρά-ψάρ. **733.** Ὁ νοῦς
734. Π Α Ι Α Ν **735.** ΑΡΧΙΔΟΧΟΣ, Α Γ Α Π Η ροιά, Χιο., Ἴρις, λάρος, ὁ Ι Α Ν Ο Σ ρος, Σάρρα. **736.** **738.** Α Π Ο Θ Ι 1, Ὁ λιργυρὸς παράγει τὴν Ν Η Σ Ι Σ φωνήν. 2, Ὁ πατὴρ τρέφει τὰ τέκνα. 3, Ἡ κνήμη εἶνε μέλος τοῦ σώματος. **739.** Ἄν ἀνακατεῖται μὲ τὰ πύττα (κατὰ τὴν δημόδιον παραμίαν). **740.** ΤΑΡΑΣ, ΑΔΑΝΑ, ΚΑΔΙΣ (1, ΤΑΚτιος. 2, ΑΔΔμας. 3 ΡΑΔάμανθος. 4, ΑΝΙητος. 5, ΣΑΞωνία). **741.** Μηδενὶ πονηρῷ ὄνιοσι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ ὄρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἐξωκοσμίου ἄρχονται τὴν ἴην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδος Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηπτακώστου

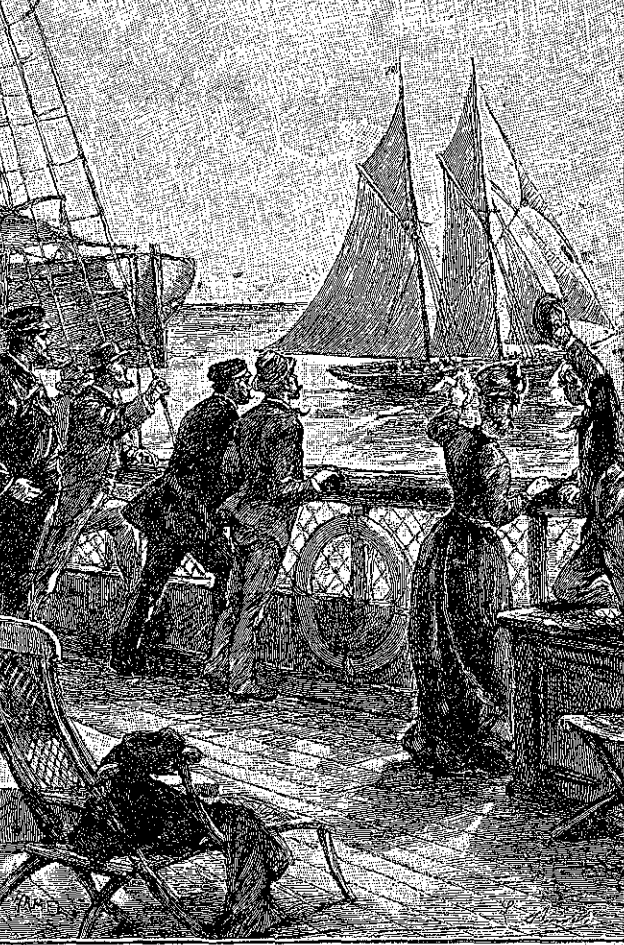
Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρίου 1899
Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 5

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 29)

Ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιθετῶν τῆς Εὐσταθίας, πρέπει νὰ γνωρίσωμεν τὸ ὄργρον καὶ καχεκτικὸν ἐκεῖνον κοράσιον, τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν παράστασιν, ἐκάθητο ζαρωμένον πλησίον τῆς κυρίας Μασσαί. Ὀνομάζετο Λίνα Βέμπερ, καὶ ἦτο δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν. Τὸ μελαγχολικὸν τῆς ὕφους, τὰ πένθημα καὶ πτωχικὰ φορέματά της, τὰ μαυρὰ τῆς μάτια τὰ πολὺ μυωπικά, ἐνέπνεον τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν. Συνώδευε τὸν πατέρα της, ἄνδρα περίπου πεντηκοντοῦτη, περφόρον, μὲ πρόσωπον ρυτιδωμένον βαθῶς, μὲ ὀφθαλμοὺς κοίλους, μὲ βλέμμα ἄτονον καὶ ἀφηρημένον. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνετο ἐνθουσιάζων, ὅτι εἶχε θυγατέρα, καὶ τὸ περίλυπον καὶ συνεσταλμένον κοράσιον ἐπὶ μακρὰς ὧρας θὰ ἔμενε μόνον, ἂν δὲν ἦτο ἡ κυρία Μασσαί, ἡ ὁποία κατώρθωσε σιγά-σιγά νὰ το ἐξημερώσῃ, νὰ το ἐλκύσῃ, νὰ κινήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του. Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτῆς, οὐδένα ἄλλον ἕξον ἐπλησίαζεν ἡ Λίνα, οὐδ' αὐτὴν τὴν Κοραλίαν, τῆς ὁποίας ὄλαι αἱ πρὸς φίλωσιν ἀποπειραὶ ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς μικρᾶς ἀποτόμης καὶ ἀγρίως.

Ὁ πατὴρ τῆς Λίνας, ὁ κ. Βέμπερ, ἦτο ἐπιστήμων — μέγας ἐπιστήμων, ὅπως ἐνόμιζεν ἡ κόρη του. Εἶχε κάμη πολλὰς, πολλὰς ἀνακαλύψεις εἰς τὸ σπῆτι ὠμιλοῦσαν πάντοτε δι' αὐτάς, καὶ ἡ Λίνα ἐνεθουσιεῖτο ἐν μεγάλῳ δωματίῳ, γεμάτῳ ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ χωνευτήρια, ἀπὸ τεμαχικὰ μηχανῶν. Ἡ μητέρα της ἔμενε πάντοτε εἰς τὸ κρεβάτι, ἀρρωστὴ αἰώνως. Πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἀπέθανε. Καὶ τότε ὁ «πατέρας» μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τοὺς Πηρισίους, ἀπεφάσισε νὰ με-

ταναστεύσῃ εἰς τὸ Τράνοβακλ καὶ δοκιμάσῃ ἐκεῖ τὴν τύχην του. Εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τοὺς νέαν ἀνακάλυψιν, καὶ ἠλπίζεν ὅτι με αὐτὴν, ὀριστικῶς πλέον, θὰ κατώρθωνε νειποκτῆσθαι περιουσίαν...

« Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κινουὺν τὰ μανδύλια των, νεύουν με τὰς χεῖρας, ἀναλλάσσουσι εὐχάς. » (Σελ. 39 στήλ. α')

μέραν τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ἐξέφρασε τὴν ζωηράν του εὐγνωμοσύνην δι' ὀλίγων συγκινητικῶν λέξεων. Τότε ἡ κυρία Μασσαί ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ ἰδῇ, ὅτι ὁ πτωχὸς καὶ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐφευρέτης ἦτο ἀνθρωπὸς μεγάλης μορφώσεως καὶ εὐγενεστάτων αἰσθημάτων Πηρακινῆος ὑπὸ τῆς σοφύτου, ὁ κ. Μασσαί συνήψε μετὰ τοῦ κ. Βέμπερ γνωριμίαν, καὶ συχνὰ ἐβλεπέ τις περιπατοῦντας ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ συνομιλοῦντας τοὺς δύο τοιούτους ἀνδρας, τοὺς τόσον ἀνομοίους ὡς κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ κατεχομένους ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἰδέας κατὰ βάθος: νὰ πο κ τ ἴ σ ο υ ν π ε ρ ι ο υ σ ἴ α ν.

Ἐκτὸς τοῦ πλοιάρχου Φρανκέρ, τοῦ ὁποίου εἶχε νικήσῃ τὴν συμπάθειαν, καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀγαπητοῦ του ἱατροῦ Λωμόνδου, ὁ Γεράρδος Μασσαί εἶχεν ἀποκτήσῃ καὶ τρίτον φίλον ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἦτο ὁ ναυτὸς Λεγκέν, ἕνας ἀνθρώπος μὲ πρόσωπον χαλκόχρουν, μὲ μαλλιά σκουρα ὡς αἰθίοπος, μὲ χρυσοὺς κρῖκους εἰς τὰ αὐτιά, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἕλας τὰς χώρας τῆς γῆς καὶ ναυαγῆσῃ εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, — ἐν μιᾷ λέξει ὁ διασκεδαστικώτερος ἀνθρώπος τοῦκόσμου!

«Σὲ μισὴν ὥρα αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ σε μάθῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ Γεωγραφία σὲ ὀλόκληρον χρόνον!» ἀνέκραγεν ὁ Γεράρδος ἐνθουσιασμένος. Καὶ ἤκουε μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τὰς ἀπιθάνους διηγήσεις τοῦ ναυτοῦ, ὁ ὁποῖος — πρέπει γὰ το ὁμολογήσωμεν, — δὲν περιωρίζετο πάντοτε

αύστηρως ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἀληθείας. Μάλιστα ὑπὸ τῆς φαντασίας τοῦ οἰστρηλατούμενος, δὲν ἐγνώριζεν ἴσως οὕτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἂν ὅσα διηγεῖτο ἦσαν ἀληθῆ ἢ ὄχι. «Ἐχω ἰδωμένα τόσα πολλά!..» ἔλεγε σείων τὴν κεφαλὴν, μὲ ὕψος ἀποκλείον κάθε δυσπιστίαν, καὶ μὲ τὴν πρόφασιν αὐτὴν διηγεῖτο ἀδιστακτικῶς τὰ παραδοξότερα, τὰ φανταστικώτερα πράγματα.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Γεράρδος ἐτέρπετο πολὺ ἀκούων τὸν Λεγκέν, καὶ ἴσως δὲν εἶχεν ἐπὶ τοῦ πλοίου μεγαλητέραν διασκέδασιν ἀπὸ αὐτὴν, μετὰ τὸ φαιδρότατον ἐκεῖνο μάθημα τῆς ἀγγλικῆς, τὸ ὁποῖον συνήνου καθ' ἑκάστην τὴν οἰκογένειαν.

Ὁ κ. Μασσαί ἐφρόνει, ὅτι ἡ γνώσις τῆς ἀγγλικῆς ἦτο ἀπαραίτητος, προκειμένου νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τόπον, ὅπου αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα. Ὁ Ερρίκος καὶ ἡ Κοραλία τὴν ἐγνώριζον ἤδη εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ αὐτοὶ ἀνέλαβον νὰ τὴν διδάξουν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἐκαμναι λοιπὸν μίαν τάξιν, τῆς ὁποίας μαθητὰ ἦσαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μασσαί, ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Μαργαρίνα. Καὶ τὸ μάθημα τῆς ἀγγλικῆς ἐγένετο ἐπὶ τοῦ πλοίου τακτικά. Ἄλλ' εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι συχνότερα ἀντήχουν ἐκρήξεις γελώτων, παρὰ συζυγίαι ρημάτων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΛΙΑΝΗ.—Η ΚΑΡΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΒΡΑΝΔΕΒΕΝΗ.—ΟΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΛΕΜΠΟΡΟΣ ΑΠΟΚΑΔΥΠΤΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΑΤΑΙ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐφάνη ἓν πλοῖον μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα. Μόνον τὰ ἀνώτερα ἰστιὰ ἦσαν ἀκόμη ὀρατά· ἀλλ' ἅμα ὡς ἤδυνήθησαν νὰ το παρατηρήσουν καλλιτέρα, ἀνεγνώρισαν σκάφος ἐκτάκτου ὠραιότητος καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα πρώτης τάξεως ταχύπλουν.

Ἀμέσως, ὅλοι αἱ συνομιλίας διεκόπησαν, ὅλα τὰ βιβλία ἐγκατελείφθησαν, ὅλα τὰ παιγνίδια, — σκάκι, δόμινον, ντάμα, χαρτιά, — ἀφέθησαν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἕκαστος ὠπλίσθη μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του ἢ μὲ τὰ δίοπτρά του, καὶ ἔτρεξε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν προσέγγισιν τοῦ πλοίου.

Πρέπει νὰ ἐταξείδευσεν κανεὶς εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ ἀπεράντου Ὠκεανοῦ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς γίνεται πάντοτε δεκτὴ παρομοία ἀναγγελία. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὀκνηρότεροι καὶ ἀπαθέστεροι ὁμοῦν, σπεύδουν, μὴ θέλοντες νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ θέαμα. Ἀναμένουν, μὲ πάλλουσαν καρδίαν τὴν διέλευσιν τοῦ ξένου, καὶ μὲ ἀπληστον ὄμμα παρακολουθοῦν τὸ πλοῖον μεγαθυρόμενον, πλησιάζον, διερχόμενον, καὶ εἶτα ἀπομακρυνόμενον, ἐξαφανιζόμενον.

Ὡς νὰ ἐμαγνητίσθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς αὐλακος, τὴν ὁποίαν ἄρῃσεν ὀπίσω του. «Ἐνῶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, εἰς τὰς πολυανθρώπους ὁδοὺς, οἱ διαβάται τοῖς εἶνε ξένοι καὶ ἀδιάρροιοι, εἰς τὴν θάλασσαν ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐξαφανίζεται, καὶ ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος διέρχεται ἐνώπιόν των, γίνεται ἀμέσως γινώριμος, φίλος, ἀδελφός! Καὶ ἀπὸ πλοίου εἰς πλοῖον ἀνταλλάσσονται τότε βλέμματα καὶ μεσιδιάματα συμπαιθείας, λόγοι ἐγκάρδιοι, εὐχαὶ εὐλογοῦντες.

Τὸ ἀγγελλθὲν πλοῖον ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ὀλονέν. Ταχέως ἀπεκαλύφθη ὀλόκληρος ἡ κομφὴ τοῦ ἐξάρτου· κατόπι διεγράφησαν καθαρῶς τὰ πλευρά του καὶ ἐπὶ τέλους ὅλοι ἠδυνήθησαν νὰ θυμᾶσθαι μίαν ὠραιότητα θλαλαμῶν μετρίου μεγέθους ἀλλ' ἐντελεστάτου σχήματος. Ὁ γὰρ ἔως ἑκατὸν πενήκοντα τόνων. Διέσχίζεν ὡς κύκνος τὰ πλατῆα κύματα τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐνῶ τὰ λευκὰ τοῦ ἰστιᾶ ἐπληρουν τὸν ἄερα ὡς πελώρια πτέρυγες. Εὐρίσκοτο ἀκόμη εἰς μεγάλην ἀπόστασιν· ἀλλὰ τῆ βοήθειᾳ τῶν δίοπτρων, διεκρίνον ὅτι ἡ θλαλαμῶς μετέβαλε διεύθυνσιν καὶ ἐπρωχῶρει τώρα παραλλήλως πρὸς τὴν αὐλακα τῆς Εὐσταθείας.

— Τρέχει καλὰ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ, παρακολουθῶν ἐπισταμένως ὄλας τὰς κινήσεις τῆς θλαλαμῶς. Σὲ λίγην ὥραν θὰ μας ἀφήσῃ ὀπίσω του.

— Ἄν ἤμων πλοίαρχος ἐγώ, ἐπιθύρισε τότε ὁ Γεράρδος, θὰ ἐπρωτιμοῦσα νὰ νινάξω ἔσθον ἄερα τὴν Εὐσταθείαν, παρὰ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ νικηθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ καρυδόφλοιστο!

— Ἐμεθεα λοιπὸν εὐτυχεῖς ποῦ δὲν σε ἔχομεν πλοίαρχον! Μὲ εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ, εἶνε ἐντροπὴ διὰ πλοῖον τόσον βαρὺ, σὰν τὸ δικό μας, ἂν το ξεπεράσῃ μίᾳ θλαλαμῶς ἐλαφρὰ σὰν χελιδόν, κατασκευασμένη ἐπίτηδες διὰ νὰ τρέχῃ;

— Δὲν ἠξεύρω. Ἄλλὰ εἶνε τόσον δυσάρεστον πρᾶγμα ἡ ἦττα!

— Ναι! ἀλλὰ δὲν λέγεται ἦττα αὐτό. Ἄν ἡ θλαλαμῶς ὑπερτερῇ κατὰ τὴν κομφότητα καὶ τὴν ταχύτητα, ἡ Εὐσταθεία ὑπερτερῇ κατὰ τὴν στερεότητα καὶ τὴν ἀντοχὴν. Ἐν περιπτώσει δυστυχῆματος, παραδείγματος χάριν, ποῖον ἀπὸ τὰ δύο πλοῖα, θὰ ἤμποροῦτε νὰ βοηθήσῃ τὸ ἄλλο; Αὐτὸ δὲν το συλλογιζομαι;

Ἦδη ἡ μεταξύ τῶν δύο πλοίων ἀποστάσις ἠλαττώθη σημαντικῶς. Ἄνευ δίοπτρων πλέον ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν θλαλαμῶν μὲ ὄλας τῆς τὰς λεπτομερείας. Ἐπὶ τῆς πύρας, ἐν κρῖνον λεπτῶς γεγλυμμένον, ἀνύψωνεν ὡς ἔμβλημα, ἐν μέσῳ πρασίῶν φύλλων, τὸν λευκὸν κάλυκά του. Ἐπὶ τῆς λέμ-

βου, τῆς ἀνηρημένης εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν, ἀνεγίνωσκετο τὸ ὄνομα Λιλὴ μὲ γράμματα χρυσᾶ. Τὸ κατὰστρωμα, πολυτελῶς καὶ κομφῶς ἐστρωμένον διὰ ξύλων λευκῶν καὶ στιλπνῶν, ἐκαλύπτετο κατὰ τὸ ἤμισυ μὲ πλουσιούς ἀνατολικούς τάπητας. Εἰς τὴν πρῶμην, σκιάδης ζωρῶν χρωμάτων ὡς μικραὶ σκηναί, τοποθετημέναι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐφαίνοντο ὅτι πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἐφιλοξένουν καὶ ἐσκίαζον τοὺς ἐπιβάτας. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλα τὰ καθίσματα ἦσαν κενά, κυρίαὶ δὲ καὶ κύριοι, ἐσχυμμένοι ἀπὸ τὸ κιγκλιδίωμα, παρετήρουν περιέργως τὸ ζωρὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον ἐπρωσίαζε τὸ κατὰστρωμα τῆς Εὐσταθείας. Μόνον μίᾳ κυρία, ἕως πενήκοντα ἐτῶν, μὲ ὕψος μεγαλοπρεπές καὶ ἀκατάδεκτον, εἶχε μείνη εἰς τὴν θέσιν τῆς πλησίον τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ καπιζὼν σαμοδᾶρι, τὰ ἐκ λεπτῆς πορσελάνης κύπελλα καὶ παντοειδῆ σκευῆ, οἱ σωροὶ τῶν σάνδβιτς, οἱ πλακοῦντες καὶ ἡ φρυγανίς μὲ τὸ βούτυρον, ἐμαρτύρουν σαφῶς εἰς τί κατεγίνοντο οἱ ἐπιβάται τῆς Λιλῆς, καθ' ἣν στιγμὴν εἶδον μακρόθεν τὴν Εὐσταθείαν.

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος, φέροντες ὁμοίμορφον στολὴν κυανῆν, ἐφαίνοντο πειθαρχικῶτατοι, ἰσχυροί, ἐκλεκτοί. Οἱ δ' ἐπιβάται, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλοι ἡ σχεδὸν ὅλοι νέοι καὶ ὠρατοί, φέροντες κομφῶς τὰς ταξειδιωτικὰς τῶν ἐνδυμασίς, ἀπετέλουν σύμπλεγμα θελκτικῶτατον.

Ὅταν τὰ δύο πλοῖα εὐρέθησαν σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ἡ Λιλὴ ἀνεπέτασε τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν.

— Ἀναπετάσατε εἰς ἀπάντησιν τὴν σημαίαν! διέταξεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ καὶ ἀμέσως τὰ τρία χρώματα τῆς γαλλικῆς σημαίας ἀνυψώθησαν εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἵψηλὸς νεανίας, λεπτός, ξανθός, μὲ πολὺ ἀριστοκρατικὸν ὕψος, φέρων ἐνδυμασίαν ἀπὸ λευκὴν φανέλλαν, ἐκυψεν ἀπὸ τὴν πύραν, καὶ θέσας τὰς χεῖρας περὶ τὸ στόμα, ἠρώτησε:

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ πλοῖόν σας; δὲν ἤμποροῦμεν νὰ ἀγνώσωμεν τὸ ὄνομα.

— Εὐσταθεία, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς τῶ φωνῆς.

— Ζήτη ἡ Εὐσταθεία! Ἦ πορεῖα τῆς εἶνε μεγαλοπρεπῆς; ἡ Λιλὴ ὅμως τὴν ὑπερκάνει πολὺ κατὰ τὴν ταχύτητα.

— Ζήτη ἡ Λιλὴ! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ μας ἀφινεν ὀπίσω. Ἄλλὰ ἔπειτα; ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θάντεψε εἰς μακρυνότερον ταξεῖδι;

— Πηγαίνετε μακρὰ;

— Εἰς τὸ Δύρβανον, διὰ Ζανζιβάρης. Ἄν θέλετε νὰ δοκιμάσετε ποῖος θὰ

φθάσῃ προτύτερα, εἶμαι εἰς τὰς διατάγας σας.

— Ἄ, ὄχι, σὰς εὐχαριστῶ, εἶνε πολὺ μακρῶς, ἀπήντησεν ὁ λευκοφόρος νέος, γελῶν δυνατὰ.

— Ὁ σταθμὸς σας εἶνε ἐδῶ κοντὰ;

— Ναι! εἰς τὸ Ἄδεν, καὶ ταξεῖδεύομεν γιὰ γούστο μόνον ἐδῶ—γύρω.

— Καλὴν διασκέδασιν. Καὶ τίνος εἶνε ἡ ὠραία αὕτη θαλαμῆς;

— Τοῦ Λόρδου Φαίρφιλδ.

— Ἡ ἔξοχότης του εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ πλοίου;

— Ὁ νέος ἤγγισε τὸ κασκέτον του.

— Εἰς τὰς διατάγας σας! Εἶμπορὸν νὰ μάθω τὸ ὄνομά σας, πλοίαρχε;

— Φρανκέρ, εἰς τὰς διατάγας σας, μιλῶρδε. Ἐχετε καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὴν Ζανζιβάρην ἢ δι' ἄλλου;

— Τίποτε, εὐχαριστῶ. Ἄν ἤμποροῦσα μόνον νὰ σας πλησιάσω, θὰ σας ἐστελά εὐχαριστικῶς ἓνα κιβώτιον σαμπάνιες.

— Σὰς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, μιλῶρδε! Καλὸν ταξεῖδι!

— Καλὸν ταξεῖδι!

Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κινοῦν τὰ μαγνητῶν, νεύουν μὲ τὰς χεῖρας, ἀνταλλάσσουν εὐχάς. Ἡ Κοραλία εἶνε καταγοητευμένη μὲ δύο ξανθὰς νεανίδας, αἱ ὁποῖαι ἰστάμενοι πλησίον τοῦ Λόρδου Φαίρφιλδ, δὲν ἐπαυσαν εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ τῆς στέλλουν φιλόφρονες χαριετισμούς καὶ θελκτικὰ μεσιδιάματα καὶ εἰς τὸ τέλος πλέον, ὅταν ἡ Λιλὴ στραπεῖσα, ἀνέλαβε τὴν πρώτην τῆς διεύθυνσιν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν κομφὴν τῆς πῆσιν, αἱ νεανίδες ἀντήλλαξαν φιλήματα διὰ τῆς χεῖρος καὶ ἐγκαρδίους ἀποχαριετισμούς. (Ἐπειτα συνέχισεν.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΑΙΟΛΟΥ

ΣΤΑΜΑΙ ὀλίγον εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Αἰόλου, διὰ νὰ θαυμάσω ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ λαμπρὸν αὐτὸ θέαμα. Μόνον εἰς μίαν μεγαλόπολιν εἶμπορεῖς νὰ εὐρεθῆς ἔξαρνα ἐνώπιον εὐθείας τόσον μακρᾶς, τόσον ἀνοικτῆς καὶ ἐκτεταμένης! Καὶ τοῦτο συμβαίνει, διότι ἡ ὁδὸς Αἰόλου, ἡ αὕτη καθ' ἑαυτὴν μακρὰ καὶ ὠραία, ἀποτελεῖ ἄμεσον συνέχισιν τῆς λεωφόρου Πατησίων, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μακροτέρα ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἀρχίζουσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ καταλήγουσα εἰς τὴν ἀπωτάτην αὐθῆνα δεξιὰ καὶ ἀριστερᾶ, εἰς σειρὰν

κάτω, βλέπει τὴν Πάρνηθα, μέσα εἰς μίαν ὑποκύνον ὀμίχλην, ὀρειλομένην εἰς τὴν ἀπόστασιν, καὶ νομίζει ὅτι ἐκεῖ καταλήγει ἡ ὁδὸς Πατησίων. Εἰς τὴν ἄλλην ἔσχατιάν πάλιν, βλέπει πλησιέστεραν καὶ πλέον εὐδιάκριτον τὴν Ἀκρόπολιν, μὲ τὸν Παρθενῶνα μονήρη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς, καὶ νομίζει ὅτι ἐκεῖ καταλήγει, ἀνηγορεύουσα ἐλαφρῶς, ἡ ὁδὸς Αἰόλου. Καὶ μεταξύ τοῦ βράχου καὶ τοῦ ὄρους, μεταξύ τῆς Πάρνηθος καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπλοῦται ὡς ἐνωτικὴ γραμμὴ λευκάζουσα καὶ ἀπέραντος, ἡ ὁδὸς Αἰόλου καὶ ἡ ὁδὸς Πατησίων. Εἶνε ὀπτικὴ ἀπάτη τοῦτο! διότι ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου θὰ βαδίσῃς ἀκόμη πολὺ διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Πατησίων θὰ βαδίσῃς πολὺ-πολὺ περισσότερον, διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν Πάρνηθα. Ἄλλὰ κάτι σοῦ λέγει βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ἐνωσις αὕτη διὰ τῶν δύο μεγάλων λεωφόρων. Νομίζει ὅτι ἡ Πάρνηθ τεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, διὰ νὰ παρέχουν τὰς πρώτας ἰατρικὰς βοήθειας εἰς τοὺς ἐξαίφνης προσβαλλομένους καθ' ὁδόν.... Εἰς τὸ βάθος σκιάζει τὴν θέσιν ὁ ὄγκος τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, καλὸν οἰκοδομημα, μὲ μεγάλην μαρμαρινὴν κλίμακα καὶ μ' ἐν κυκλικὸν ὄρολόγιον ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ὀφθαλμὸν Κύκλωπος. Ἀριστερᾶ ὑψοῦται ἡ οἰκία Μελαῦ, ἡ μεγαλιτέρα οἰκία τῶν Ἀθηνῶν. Ὁγκος τετράγωνος, πανύψηλος, μὲ τέσσαρας πυργίσκους ἐπάνω εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας καὶ μὲ μίαν ἐσωτερικὴν αὐλὴν ὕαλοσκεπῆ, μεγάλην ὡς πλατῆα μικρᾶς πόλεως! Ἄλλὰ δὲν εἶνε πλέον. Μία πυρκαϊὰ, σχεδὸν πρὸ δύο ἐτῶν, τὴν ἐπαρουσίασε πρὸ τῶν ἐκπλήκτων Ἀθηναίων ὡς μεγαλοπρεπῆς πυροτέχνημα, καὶ τὴν μετέβαλεν εἰς μέγα ἐτοιμότροπον ἐρείπιον. Καὶ οἱ τοῖχοι οἱ ἐπιτοῖ τηλῶς τὴν πρώτην μορφήν, θὰ κατεδαφισθοῦν, καὶ ἡ οἰκία θανοικοδομηθῇ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃς Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων.

Προχωρῶ ἀκόμη ὀλίγον καὶ φθάσω εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτισσαν. Ἴδου ἀπέναντι τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, μὲ μίαν κυανόλευκον ἐπιγραφὴν εἰς τὸν τοῖχον ὡς σημαίαν, καὶ μὲ μίαν ἄλλην ὀρειχαλκίνην ἐπὶ τῆς θύρας. Τώρα ὀμιάζω ὀλίγον μὲ τὸ εὐγενές τετράποδον, τὸ ὁποῖον ἐμυρίσθη τὸν σταῦλόν του. . . Καὶ ἀναβαίνω σπεύδων τὰς πενήκοντα δύο βαθμίδας τοῦ γκαρτείου, τὰς ὁποίας χοροπηδῶντα ἀνεβοκατεβαίνουν τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ μουμουρίζοντες ὀλίγον οἱ γονεῖς των, — ὅταν εἶνε κάπως προχωρημένης ἡλικίας. . . Ὁὰ τελεώσωμεν τὸν περίπατόν μας, βλέποντες ἀπὸ τὸν ὕψηλόν ἐξώστην, τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Βλέπετε αυτόν τον κωμικόν ζωγράφον; Προσπαθεί να μιμηθῆ τὸν μέγαν Ραφαήλον. Ποῦ εἶνε ὁ Ραφαήλος;

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 33.)

Ἡ φρουρά ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑνα ὑποπλοίαρχον, ἑνα ἀρχικελευστήν, καμμιά τριανταρία ναύτας, καὶ ἀπὸ ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα Πεζοναυτῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, καλῶς ὀπλισμένοι ὅλοι καὶ ὑπέκοντες εἰς τὴν πλεόν αὐστηρὴν πειθαρχίαν, εἶχον διαταγήν, εἰς τὴν παραμικρὰν ἀπόπειραν στάσεως, νὰ πυροβολῶσι κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. Ἐκτὸς τούτου αἱ κανονιοφόροι περιεπόλουν διαρκῶς περίξ τῶν κατέργων, καὶ μέσα εἰς τὰς λέμβους ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι μενέφερον τὰ τρόφιμα, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ὑπῆρχον στρατιῶται.

Ὅταν ἡ λεπτομερὴς ἐπίσκεψις τοῦ Ἄργοναύτου ὑπὸ τῶν δύο φίλων, τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Βιλλαμπούα, ἐτελείωσεν, εἶχε νυκτώσῃ πλεόν, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ὅλοι κατήλθον εἰς τὸ ὑπόστρωμα καὶ ἀνέλαθον τὰς θέσεις των. Μετ' ὀλίγον ἤχησε καὶ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐσθύνοντο τὰ πόδια, καὶ ὁ Ἰσπανὸς δεσμοφύλαξ ἔκλεισε τὴν καταπακτὴν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Βιλλαμπούα, ὁ ὁποῖος εἶχε κατέλθῃ τελευταῖος.

Μόλις ὁ Ρογήρος ἐπροχώρησεν ἑνα βῆμα, καὶ ἐσκόνησεν ἐπάνω εἰς ἑνα πρᾶγμα ὀγκώδες. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐξέβαλεν ἑνα φοβερὸν γρολλισμὸν, καταλήξαντα εἰς βλασφημίαν ἀκόμη φοβερωτέραν, τὴν ὁποίαν ἐπανελάθον καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κοιμημένους, καθὼς ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸν ἔρρυθον. Ἄ, εἶχον δίκαιον οἱ δυστυχεῖς! Μόνον εἰς τὸν ὕπνον ἐλησμονοῦσαν ὀλίγον τὰ δεινὰ των, καὶ ἤτο πραγματικῶς πολὺ σκληρὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τοῖς δέικοπε τὴν σπανίαν αὐτὴν εὐτυχίαν.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητοί μου σύντροφοι, εἶπεν ὁ Ρογήρος. Λυπούμαι πολὺ πού σας ἐτάραξα. Ἄλλὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ εὕρω μιά μικρὰ θεσοῦλα διὰ νὰ κοιμηθῶ.

— Ναι, τώρα ποῦ γέμισε σὰν σαρδελοδάρελο, κόπιασε τοῦ λόγου σου νὰ βρῆς θέσι! ἀπήντησε κάποιος.

— Ἄν προτιμᾷς νὰ ἔχῃς τὸ κεφάλισον ψηλά, εἶπεν ἕνας ἄλλος, σέ συμβουλεύω νὰ ξαπλωθῆς ἐστὶ σκάλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέβηκες εἰς τὴν κρεβατοκάμαρά μας. Εἶνε ἡ καλλίτερη θέσι!

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ σκαπανεύς, ἡ συμβουλή τοῦ ὑποχρεωτικοῦ αὐτοῦ συντρόφου μοῦ ἀρέσει. Μιά ποῦ ἤλθαμε τόσῳ ἀργά, πᾶμε νὰ βολευθοῦμε ὅπως μπορούμε ἐστὶ σκάλα. Καὶ ποῦ θὰ εὕρουμε χειρότερα;

Καὶ τὸ παιδί ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ τὴν νύκτα μετὰ τὸν σύντροφόν του, εἰς τὴν κουραστικὴν ἐκείνην θέσιν, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κλείσῃ μάτι οὔτε στιγμήν.

Τὸ πρωί, ὅταν ἔφεξεν, ὁ Ρογήρος ἐνόησε πλεόν καλά, διὰ ποῖον λόγον ἦτο ἀδύνατον χθὲς τὸ βράδυ νὰ εὕρῃ θέσιν νὰ κοιμηθῆ. Τὸ ὑπόστρωμα, τὸ ὁποῖον λογικῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ χωρῆσῃ μὲν τὴν δικασίους ἀνθρώπους, περιελάμβανε τὴν τετρακοσίους. Οἱ δυστυχεῖς αὗτοι, ἐπειδὴ δὲν εἶχον τόπον νὰ ξαπλωθοῦν, ἦσαν μαζεμένοι, κουλουριασμένοι, στοιβαγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ ὅταν κανένας εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἐκλιπτοῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ πρόσωπον τοῦ γείτονός του, ἄρχιζε καυγᾶς μεγάλος, ὁ ὁποῖος συχνὰ ἐγενικεύετο καὶ ἐκαταντύσσε μάχη σωστή.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἤνοιξε τὴν καταπακτὴν, καὶ ἀντήχησεν ἡ τυμπανοκρουσία τῆς πρωϊνῆς προσκλήσεως τῶν αἰχμαλώτων. Μετὰ τοῦτο τοῖς διενέμετο τὸ καθημερινὸν σιτηρέσιον, καὶ ἦσαν ἐλεύθεροι πλεόν ἕως τὸ βράδυ νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, φθάνει μόνον νὰ μὴ παρέβαινον τὸν ἐκεῖ κάπου τοιχοκολλημένον κανονισμόν.

Ἐκαστος, διὰ ναυξήσῃ κάπως τὸ ἀνεπαρκές του σιτηρέσιον, προσεπάθει νὰ κερδίσῃ ὀλίγα χρήματα δι' ἐργασίας. Ἄλλοι κατασκεύαζον ἀγαλμάτια, ραβδία ἢ κουτάκια, ἀπὸ ξύλον ἢ ἀπὸ ἰνδικὰ καρύδι· ἄλλοι εἶδον μαθήματα εἰς τοὺς δεσμοφυλάκας, — μαθήματα γαλλικῆς, ἀναγνώσεως, γραφῆς, καὶ κάποτε ξαφασίας, χοροῦ καὶ μουσικῆς. Καὶ μετὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζαν οὕτω, ἠγόραζαν ἀπὸ τοὺς ἰσπανοὺς πωλητὰς ἄρτον καὶ ἄλλα τρόφιμα, ἢ ἀντήλλασσον ἀντ' αὐτῶν τὰ παντοειδῆ των χειροτεχνήματα.

Ὁ Ρογήρος, χάρις εἰς τὴν γενναίω δωρίαν τοῦ λοχαγοῦ του, εἶχε κατὰ μέρος ὀλίγα χρήματα, μετὰ ὅποια ἠμπόρεσε νὰ συμπληρώσῃ ὀπωδήλητα τὴν τροφήν του καὶ νὰ προμηθευθῆ μίαν αἰώραν ὑποφερτὴν, διὰ νὰ κοιμηάται. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἂν καὶ χωρὶς νὰ συνειθίσῃ τὴν τυραννικὴν ζωὴν τοῦ κατέργου, τὸ παιδί ἀνέκτησε τὴν φαιδρητῆτά του. Μὲ τοὺς καλοὺς του τρόπους καὶ μετὰ τὰς μικρὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποῖας ἐπρεθυμοποιεῖτο νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς δυστυχιστέρους ἐκ τῶν δυστυχῶν του συντρόφων, κατέκτησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν γενικὴν συμπάθειαν ἐπὶ τοῦ Ἄργοναύτου. Βλέπων δέ, ὅτι ἡ ζωὴ ἐκεῖ μετὰ καθίστατο μαρτύριον ὀλονὲν φοβερώτερον, καὶ ὅτι ἡ ἀπελπισία ἀπειλοῦσε νὰ καταβάλῃ τελείως τοὺς οἰκτροὺς αἰχμαλώτους, διὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐγκαρδίωσῃ ὀλίγον, συνέλαβε τὸ ἐξῆς μεγαλοφυῆς σχέδιον:

Μίαν ἡμέραν λέγει πρὸς τὸν φίλον του Βιλλαμπούαν.

— Μοῦ διηγήθησθε ὅτι, ὅταν ἦσον εἰς τὸ Παρίσι, διασκεδάσατε πολὺ εἰς τὰ θέατρα. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἠμπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Ἔχω μίαν ιδέαν... Τί λές καὶ σύ; Κάμνουμε ἐδῶ ἑνα θεατράκι;

Ἐπῆρχον μεγάλαι δυσκολίαι: τοῖς ἔλειπον ἡ σκητὴ, αἱ σκηνογραφίαι, ὁ ἱματισμὸς, οἱ ἠθοποιοί, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς παράστασιν ἔργον, διότι εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς τὸ κατέργων δὲν ὑπῆρχε βιβλιοθήκη.

Ἄλλ' ὁ Ρογήρος δὲν ἀπεθαρρύνθη, καὶ κάθε δυσκολία ἐνίκηθη διὰ τῆς θελησεῶς του καὶ τῆς ἐπιμονῆς. Κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ προχείρου μίαν σκητὴν μετὰ ὀλίγας σανίδας, τὰς ὁποῖας ἀράδιασεν ἐπάνω εἰς βαρέλια αὐτοσχεδίασεν ἐνδυμασίας μετὰ κουρέλια ἀπὸ στολάς, τὰ ὁποῖα συνήρμωσε εὐφυεστάτα ἄφησε κατὰ μέρος τὰς σκηνογραφίας, παρακαλέσας τοὺς θεατὰς νὰ τὰς φαντάζωνται ἀπλῶς μετὰ τὴν κατάλληλον περιγραφὴν ἐστρατολόγησε μερικοὺς ἠθοποιοὺς, τοὺς καταλληλοτέρους μετοξὺ τῶν αἰχμαλώτων καὶ ἐπὶ τέλος συνέγραψεν ἑν σκηρικὸν ἔργον ἀπὸ ἀναμνήσεις διαφόρων μελῶν τοῦ θιάσου, τὰς ὁποῖας συνεπλήρωσε διὰ τῆς ἰδίας του φαντασίας.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν τέλεια βεβαίως! Ἄλλὰ τὸ κοινὸν οὐτε λεπτὸν ἦτο, οὐτε δύσκολον. Οἱ αὐτοσχέδιοι ἠθοποιοὶ ἔμαθον τὰ μέρη των μετὰ ζῆλον ἀνώτερον παντὸς ἐπαίμου, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ αὐλαία ἀνυψώθη — κατὰ φαντασίαν, — καὶ ἤρχισεν ἡ παράστασις τοῦ... Φιλοκτῆτου, μίαν τραγωδίαν ἢ ὁποῖα εἶχε παιχθῆ πρὸ τινος καὶ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον.

Δύο Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς ὑπεκρίθησαν τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τὸν Πύρρον, ἕνας γρναδιέρος παρουσιάσθη ὡς Φίλο-

κτῆτης, ὁ δὲ Βιλλαμπούας ἐπικίε: τὸν Ἑρακλέα ὠραιότατα.

Ἡ ἔκτακτος ἐπιτυχία τῆς πρώτης παραστάσεως ἐνεθάρρυνε τὸν θεατρῶν, μέχρι τοῦ ναναδιβάσῃ κατόπιν ὀλόκληρον κωμικὸν μελόδραμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου μουσικοὶ μετὰ τὰ ἐξηθρωμένα καὶ ἠκρωτηριασμένα ὄργανά των. Ἐν τούτοις ἔκαμαν θαύματα ἐφευρετικότητος, καὶ ποτὲ εἰς θέατρον δὲν ἠκούσθη παρόμοιος θοῦρμος, ποτὲ δὲν διεχύθη τσαυτὴ εὐθυμία.

Οἱ αἰχμάλωτοι λοιπὸν ἐξεδήλωσαν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Ρογήρον, μετὰ κάθε μέσον καὶ μεκάθε τρόπον. Μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς αὐλητὴς τῶν Πεζοναυτῶν τῆς Φρουρᾶς ἔγινε τὸ κεντεῖον καὶ σχεδὸν ὁ ἀρχηγὸς ὄλων ἐκείνων τῶν δυστυχῶν, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν ὅσοι ἠμποροῦσαν νὰ τον εὐκολύνουν καὶ νὰ τον ἀνκουρίζουν, τὸν συνεβουλεύοντο δὲ ἀρελῶς εἰς κάθε δύσκολον περίστασιν τῶν μετὰ τὴν μεγαλητέραν πεποιθήσιν.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Βιλλαμπούας, ἐν ᾧ ἐπεριπατοῦσε μαζί μετὰ τὸν Ρογήρον εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐστάθη ἔξαφνα καὶ του εἶπεν:

— Εἶσαι εὐχαριστημένος σὺ ἐδῶ μέσα;

— Ὁχι βέβαια! ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος μειδιῶν· κάθε ἄλλο!

— Λοιπὸν, ἔχω τρόπο νὰ μὴ μένουμε περὶ ἐδῶ μέσα...

— Δηλαδή;

— Νὰ φύγουμε!

Ὁ Ρογήρος μετὰ κόπον ἐκράτησε τὰ γέλια, διὰ νὰ μὴ πειράξῃ τὸν φίλον του Βιλλαμπούαν, ὑπερήφανον διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐφευρέται, καὶ ἀπήντησε μετὰ ἀξιώπαινον σαδαρότητα:

— Πραγματικῶς, εἶνε μιά θαυμασία ιδέα· ἀλλὰ μετὰ τί τρόπον εἰμπεροῦμεν νὰ τὴν πραγματοποιήσωμεν;

— Ἄ, ὅσα γι' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι, ἔννοια σου. Πρὸς ἕτε μόνον νὰ μὴν ἐμπιστευθῆς σὲ κανένα, μὰ σὲ κανένα, τὰ σχέδιά μας. Ὁ καλλίτερος τρόπος

γιὰ νὰ κρατήσῃ κανεὶς ἑνα μυστικόν, εἶνε νὰ μὴ τὸ πῆ κανενός!

— Ἦσυχαστε, θὰ εἶμαι ἄρῳνος ὡς ἰχθὺς! ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος.

— Λοιπὸν, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι. Ἄλλοι εἶνε καλοὶ, ἄλλοι εἶνε κακοί.

— Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς κακοὺς, καὶ ἄς ἐμιλήσωμεν τώρα διὰ τοὺς καλοὺς...

— Ἄ, ὄχι! δέικοψεν ὁ Βιλλαμπούας· Βλέπετε λοιπὸν, μικρέ, ποῦ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ φθάσῃς εἰς τὸ ὕψος τῆς σκέψεώς μου;... Ὁχι! Πρῶτα θὰ σοῦ πῶ τοὺς κακοὺς ἰσα-ἰσα, διὰ νὰ μὴ τοὺς μεταχειρισθῆς ποτέ.

Ὁ Ρογήρος ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν λογικὴν καὶ δὲν ἀντεῖπε τὸ παραμικρόν. Καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐξηκολούθησε, θωπεύων ὑπερηφάνως τὴν μακράν του γενειάδα.

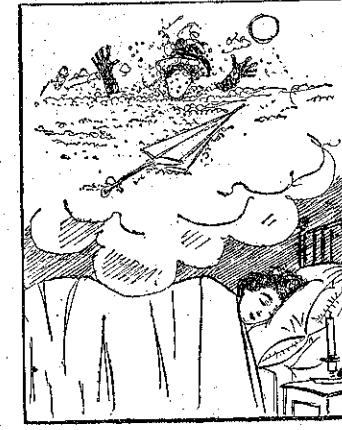
(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑΣ

Ὁ Γιαννάκης σκέπτεται: «Ἄν μὴ τὴν ἔβιδαν νὰ τὴν φάγω ὅλη ἐγὼ, θὰ εὕρισκν χωρὶς ἄλλο καὶ τὸ νόμισμα!»

ΦΙΛΟΔΟΞΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Κοιμάται καὶ ὀνειρεύεται, ὅτι τόσα πολλὰ χορτάκια τῆς ρίπτουν εἰς τὴν ὄδον Ἐρμού, ὥστε κινδυνεύει νὰ πνιγῆ.

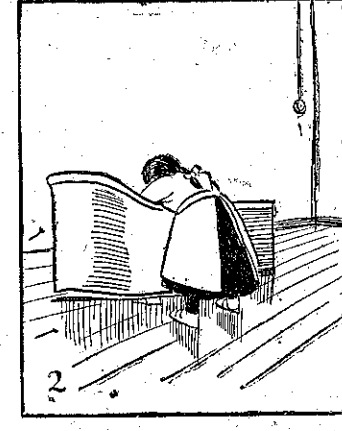
ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Πῶς κατήνησαν τὰ παιγνίδια τοῦ Τάκη μετὰ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Φρίκη!

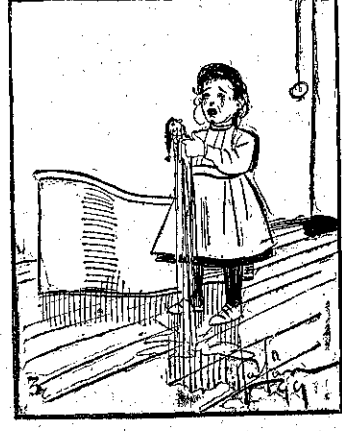
ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Ἔλα νὰ σοῦ κάμω ἑνα ζεστό μπάνιο, νὰ καθαρισθῆς, πουλάκι μου χρυσό.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Μὴν κλαίς... κάθῃσε ἀκόμη... λιγὰκι ἀκόμη... δὲν κλαίς.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Χί, χί, χί... πάει ἡ κουκλίτσα μου, ἔλωσε ὅλη!... πάει!...

